

Waldemar Torenstra speelt de jonge advocaat ingetogen en met bakken naïeve verwondering en is daarmee een lichtpuntje.

Foto Raymond van Olphen

Het stuk is te voorspelbaar om spannend te zijn; de duivel is niet eng of imposant genoeg.

VINCENT KOUTERS

Faust sloot een pact met de duivel en verkocht zijn ziel in ruil voor

kennis. Kevin Taylor doet in Advocaat van de duivel hetzelfde, maar dan voor een beetje geld en een mooi appartement. Een ander verschil is dat Kevin het niet bewust doet. Kevin heeft niet door dat John Milton, de grote baas bij het kantoor waar hij als jonge ambitieuze advocaat komt werken, de duivel in hoogsteigen persoon is. Het publiek weet dat wel. Dat heeft de film gezien: The Devil's Advocate met Keanu Reeves en Al Pacino. Of gewoon het programmaboekje gelezen. Dramatische ironie heet dat, als het publiek meer weet dan de personages. Dat maakt een voorstelling spannend.

Als Advocaat van de duivel (Bos Theaterproducties, in regie van Ursul de Geer) iets niet is, dan is het spannend. Daarvoor is het verhaal (net als de film een bewerking van de roman van Andrew Neiderman) te voorspelbaar. En daarvoor is met name John Milton, ofwel: de fucking duivel, bij lange na niet eng of imposant genoeg. Victor Löw speelt hem. Met een zangerig stemmetje, chique schoenen en een krachteloze uitstraling komt hij niet in de buurt van Al Pacino's maniakale performance in de film. De duivel heeft uiteraard de beste teksten, maar Löw vernachteelt ze met zijn rommelige uitspraak.

En toch zijn er ook enkele lichtpuntjes. Waldemar Torenstra speelt Kevin Taylor ingetogen en met bakken naïeve verwondering. Een totaal overtrokken orgiescène, op de helse beats van Kanye West's Black Skinhead, is zo bespottelijk dat het weer leuk wordt. Zo valt er wel meer te lachen als je het allemaal niet te serieus neemt. De voorstelling doet dat wel, zichzelf veel te serieus nemen.

Naar Andrew Neiderman door Bos

Theaterproducties, regie Ursul de Geer. 18/11, Stads-schouwburg Haarlem. Tournee t/m 25/5.